

KURDY FEHÉR JÁNOS

Születés-sejtések*

(Művész árvák Étkező Csarnoka)

Hátamat a formázó agyagnak vettem, puha volt és földszagú. „*A figyelem felnövő hatalom*”, intett meg az Első Felügyelő, majd kiment. Egyedül maradtam. A Csarnok padlózata alatt a Föld kék árnyalatai zöldbe omlottak.

A „*Kérlek, vigyél magaddal!*” sorkezdetű imát mormoltam. Harminchárom kezdés és ugyanannyi fejezés. Ki tudná, maradok vagy indulok egyáltalán? A többiek elszakadtak innen. Az Első Felügyelő mondta, már lehívtak minden lehetséges opciót a földlakók.

Teremtőm hiba vagy túlhajtott javítási kényszer? Harminchárom napja állok modellt, és ez lenne a hála? Szobor-alakom tömör drukkolása a vád? Tudtam ezt vajon, vagy tényleg meglepődjek? Függök a kérdéseimen: várom a válasz boldogságát.

Kiszököm a Fejkígyóból. Kétségeimnek nincs helye, gyors kezdetemre mégis árnyék borult. A kert egyik fája, az Édenfűz terpeszkedő jobb koronája betakar. „*Ha elakadtok, nagy lélegzet és tovább (!)*” – így igazít el a Jelenkönyv, ha mégis csúszni vagy mászni kell az átjáró főnyén.

* Az Opál Színház fónikus performansa. Vers és videó: Kurdy Fehér János. Ének/hang: Brenner Zoltán, Gulisio Tímea, Triceps. Rendezte: Triceps. Cseresorozat NFM 15. Titanic Fesztivál, MŰSZI, Budapest, 2016. április 16.

Fáj a térdem is. Túl minimalista lett ez a várakozás.
Bár szinte mindent tudok, csak csodálkozhatom,
miért ilyen az idő. Minden percben megáll. Így
egységnyi terhet tekinthetek át. Bejárom Megtörténő Mária testtájit.
A cukrászda-képsort indítom újra. Látom a két lábfej-formát.

Ők a világító ajtók: hívnak, és nincs erő, ami visszatartana.
A farmer szárai takarják a színpad többi részét. Tehetem,
hogy továbbgondolom (?), de így is felkavaró
zavarom, és mint szikla repedéséből a víz,
hűs, illatos bőséggel tört felém.

Hajlékony hátat, kalligráfiákat rajzoló ujjakat rendelek.
Nézem a két talp helyét, nyomuk beleég a burkolatba.
(Átváltottam tán a jelenüzemre?)
Egy asztalnál ül, velem szemben, és arról beszél, miként is
történik, ami még nem jött el.

Erdőben fut. Telefonba nevet.
Buszra száll Isztambulban.
Arra kér, hozzak követ, építsünk lábnyomára oszlopot.
Bejön Pillanatnyi Pityu, őt kapásból megkedvelem.
Itt megállítom a bejátszást.

Egyiptomból jöttem, ez kétségtelen, át a sivatagon.
Éltem egy oszlop tetején, vadmézet kentem tevehátra,
majd sok évszázadra Északra költöztem, templomokat építettünk,
Frankfurt utcáján törrel támadtak rám.
Ennyi a marketingterv.

„Pillanatnyilag cipőket tervezek” – jelentem az Első Felügyelőnek, aki visszajött,
„magyarázatul arra, hogy az ember járása imitáció”.

Ő a Csarnok kupolájának egyetlen mintázatát,
a Bátorfa bal lomkoronáját készül másolni.
Mutatja, menjek, készítem reggeli kását.
(*Péntek, első nap.*)

(Az Első Felügyelő hangjegyzete)

Aztán felébredek. Az álom átkel a gondolkodás
és az érzékelés átjáróján. Olyasmi jár a fejemben,
hogy a Lehetőségárva élni akarása
derékmagasságban hozzáfüggesztett pótkerék-szerűség,
ami ráadásul bizonyos taszító hatással is bír.

Ez biztosít neki teret a többiek között.
Így tudja meg, mi a következő lépése.
A pótkerék egyrészt energiával rendelkezik,
és a Lehetőségárva érzi erős, kék sugárzását.
Másképp ködszerű, és ott lebeg mellette folytonosan.
Ez lenne a psziché? És a kettő együttese lenne az a valami,
amit önmagának nevezhet?
De ha ez a központ, miért kívül és nem belül hordja?

Fél, nem mer mozdulni, mert még valamit elronthat.
Fél attól is, hogy nincs szerencséje. A Csarnok nem támogatja,
magára marad, vergődhet egyedül. Mondjam azt,
hogy ennek a rossz gödörnek a falát nem tudja
szétrúgni, tágabba, mélyebbre nem juthat?
Az önhűség hiánya is visszatér, a kétségviselő-képesség elfogy.
Miért merne? Miért bízna magában?

Önmagában megtalálja más létráját? Vagy kinő valami belőle?
Vagy visszatérő, mert sikeresen megharcolt magáért? Nem, ez nem a harc bónusza.
Inkább lojalitás, kinyílás. Tegye meg az első lépést, és majd arra érkezik válasz.
Mondjam azt: ember jön a sivatagból és gyermeket tesz az oltárra? Ha beengedem, bejön?
(*Hétfő, mindig nap.*)

(A világ negyedik oszlopa)

Előttem áll. Eltorlaszolja utam.
A falhoz tapadva vagyok.
Csukott szemekkel.
Nem zavarok senkit
- mondja a testem.

Az ő lényegtelen állapotát vettem fel
az én leghatékonyabb formámban.
Az ő fényre lépése az utolsó,
az enyém az első lépés lenne.
Rászáradtam szinte: én a vakolat, ő a fal.

„Nem zavarok” - mondja.
„Nem vagyok tényező” - súgom.
Évek óta állunk így.
Mi: a ión, a dór és a korinthoszi.
A világ három pontját tartjuk.
A negyediket, kivételes együttes találmányunkat,
nem tartja semmi: lebeg és múlik.

Ő tud valamit, én nem.
Ő már nem beszél, engem biztat, hogy tegyem.
De a negyedik, a befejező oszlop
még távolabbra kerül: soha el nem érem.
Néma lett a születésem és vak az életem.
Ezért kerülnek a legjelentéktelenebbek
a legféltettebb tulajdonságok elé.
A világ negyedik oszlopa a hosszú várakozás.
(*Vasárnap, pihenőnap.*)

(Kirándulás a Felső-kilengésű Remény Pataknál)

Nagy tisztelője vagyok a váltásoknak, amikor valami új útra tér,
energiát gyűjt és elindul a nagy terepjáró a hóval borított tájban.
Talán medvék is integetnek, meg lesz sas a magasban!
Elemózsiás kosár billeg az ülésen, vele ring a forró teával töltött fémpalack,
a spirituális zsebszótár, a fekete dobozban égetett raktárcsészlet.

Majd a kietlen kilométerek után, amikor az üzemanyagjelző a padlóig zuhan,
az ablakmosó-folyadék kifogyott, a kerekek forognak (talán egy gleccseren?),
leolvad a szélvédőablak jege.

Elégedett bokrok zöldellnek, füvek susognak, és karcsú férfiak még karcsúbb nőkkal beszélgetnek. *„Bizony isten, ezek bölcselkednek!”*

Megértően bölintanak kézmozdulatokra, jó szavakra, amiket nem hallok, csak látok. Felmenőik ideális ritmust vernek génjeikben. A dal arról szól: győzd le az életkorok hormonális árkait, a kémiai ipar vad túlzásait, és működj optimálisan.

Ők elfelejtették a híradók láncfűrészzeit a minimum vérrel.
Ránevetnek a tőzsdei oszlopokra, amitől a semmire írt jelek,
az áttételes megfogalmazások önként lemondanak.
Lehetséges ez (?): a Nap mosolygós képe a válasz.

Fürge mókus ugrik dzsipem tetejére. Élvezetesen elfogyaszt
egy neki teremtett erdei gyümölcsöt.
Mindenki valakiért eszik, beszél, mozog, álmodik,
mint a hosszú távú projekt apróbb állomásain átérzett megelégedettség.

„Hát itt vagyok!”

Végre leolvashatom a magasságmérőről, hogy
nem számítanak a környezetünkre kalibrált számok,
mert a műszer számértékei szerint lényegi helyzetem nem változott.
Kicsomagolom nyelvkészletemet az úti élmények gyöngéd szorításából.
Fellapozom kedvenc szócikkemet. Hozzá mormolom a látvány lábjegyzeteit:

*„A Felső-kilengésű Remény Patak löszfalán magasodik terepjárom,
nálam a jogsi, a belépőjegy, még költőpénzem is maradt.
Ideje kiszállni, hogy kipakoljam a raktárkészletet.”
(Kedd, ajánló nap.)*

(Vég)

Elérkezett az idő.
Úgy ébredek, prófétaként feküdtem le.
Nem tudom a jövőt, de engedelmes sejtésem volt a vereségről.
Íme a fűzfa, a madár is énekel, előttem a folyó:
számban a nyelvkoporsó, amit lenyeltem.
(Szombat, hetedik nap.)